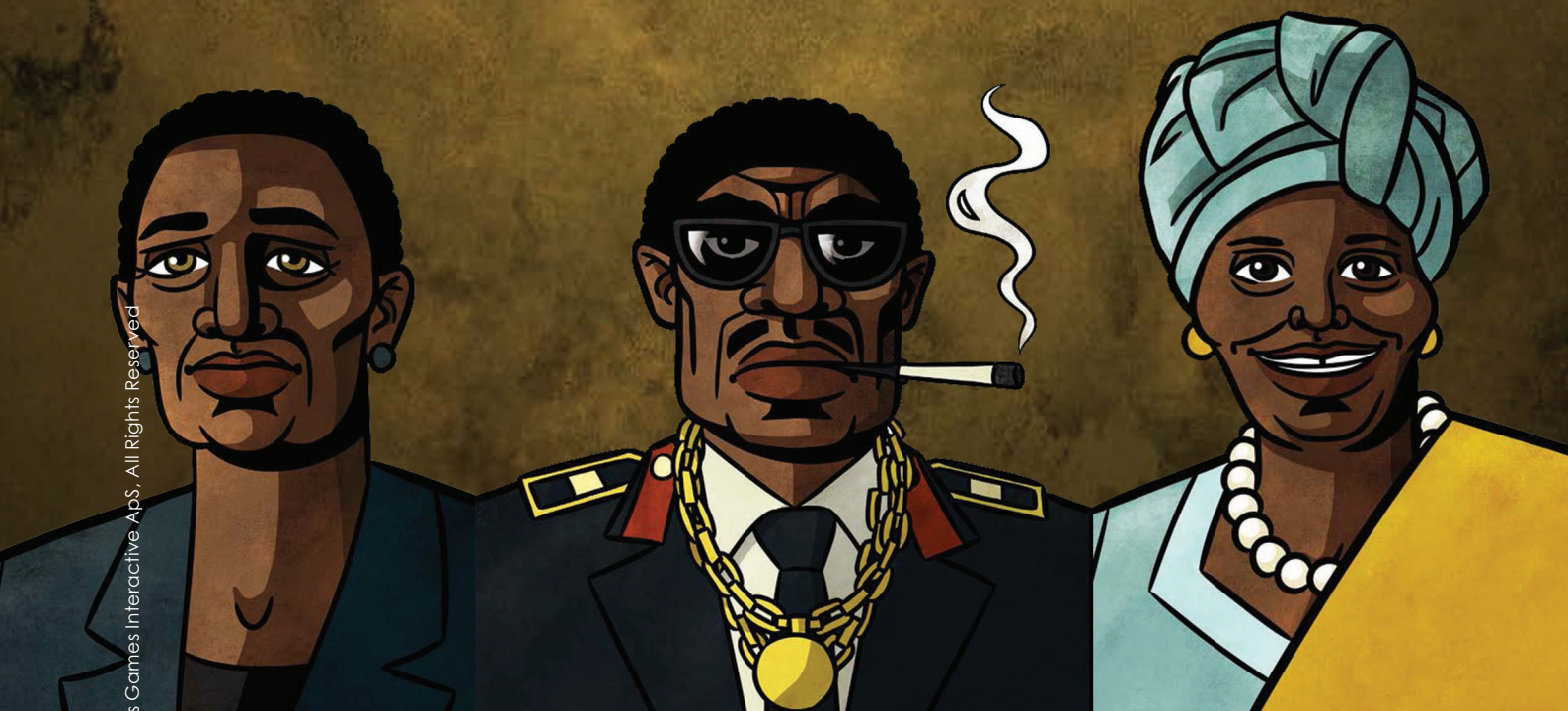

PRESIDENT FOR A DAY

CORRUPTION

© 2014. Serious Games Interactive ApS. All Rights Reserved

UNDERVISNINGSGUIDE

INNEHÅLL

Inledning	3
Lærervejledningen	4
Elevopgaverne	4
En nyanserad bild av Afrika	4
Interna och externa förklaringar	5
De externa, historiska förklaringarna	6
Presidentens svängrum	6
Demokrati i Afrika	7
Brist på nationsbyggande	8
Beskydd och svågerpolitik	9
Skatter	10
Skräckhistorier	10
Rikedom	11
Evighetspresidenter	12
Det goda ledarskapet	12

INLEDNING

“President for a day” ger dig möjlighet att ta dig an rollen som en afrikansk president. Som sådan måste du fatta kontroversiella beslut kring ämnen som: demokratisk utveckling, korruption, utvecklingsstöd och samarbete. Spelet ger en solid grund för diskussioner om till exempel mänskliga rättigheter, kulturella skillnader och styrning av ett land.

Det finns fyra olika scenarier med olika svårighetsgrader för spelaren att ta sig an – scenarier som sträcker sig från svält till blomstrande demokrati. I President for a Day kommer du att ställas inför många olika dilemman som beror på händelser i afrikansk nutidshistoria. Du kommer också att bevittna de lokala och nationella effekterna av modernt bilateralt samarbete. Vilken typ av ledare kommer du att vara?

Kommer du att sträva efter demokrati eller styra landet med järnhand?

De teman som relaterar:

1. Svält som orsakas av klimatförändringar och torka.
2. Utländsk inblandning från världssamfundet och grannländerna.
3. Etniska konflikter på grund av de många afrikanska stammarna och de gränser som kolonimakterna etablerade på sin tid.
4. Landets politiska kultur i form av demokrati och respekt eller inte respekt för de mänskliga rättigheterna.

Lärrarhandledning

Syftet med lärrarhandledningen är att bredda lärarens bakgrundskunskap genom att ta itu med perspektiv som inte omfattas av ämnesöversikten eller spelet. Detta gör det möjligt för läraren att, om så önskas, gå in djupare på ämnena under lektionerna. Handledningen innehåller också några bra idéer om hur man bäst kan utnyttja materialet, samt förslag på hur man ska närma kurserna under lektionerna.

Elevuppgifter

Elevuppgifterna innehåller en rad frågor som har utvecklats med avsikt att främja upprepning och fördjupning av kunskaper förvärvade i klassrummet, samt att sporra eleverna att reflektera över situationer de upplever i spelet. Frågorna är uppdelade efter ämnen – och de kan användas inom de specifika scenarierna.

EN NYANSERAD BILD AV AFRIKA

I maj 2012 blev Liberias tidigare president "Charles Taylor" dömd till 50 års fängelse för krigsförbrytelser i en särskild FN-domstol. Han kom till makten efter att ha startat ett blodigt inbördeskrig som han bland annat finansierade med diamanter. Senare var han en av drivkrafterna i grannlandet Sierra Liones inbördeskrig där man bland annat använde sig av barnsoldater. 2005 ersattes han av en folkvald kvinnlig politiker, "Ellen Johnson Sirleaf", som 2011 fick Nobels fredspris för sin icke-våldskamp för kvinnors rättigheter.

Så annorlunda afrikanska presidenter kan vara. Även om många andra faktorer än presidentens agerande spelar en roll för utvecklingen i afrikanska länder finns det exempel på att detta beteende gör skillnad. Man inte bara titta på länder som Eritrea och Ghana. Det första landet är i en hopplös ekonomisk och politisk situation som har orsakats av en odemokratisk president där han sedan han tillträdde 1993 har "glömt" att hålla val, det andra är ett stabilt land med snabb utveckling och som har haft folkvalda presidenter de senaste 10 åren.

Den sydafrikanska forskaren "Greg Mills" inleder sin bok "Why Africa is Poor" med att besvara frågan om fattigdomen så här:

"The main reason why Africa's people are poor is because their leaders have made this choice." Det är en ny överraskande "enfaktorsförklaring" till Afrikas problem.

Man ska alltid akta sig för att generalisera, och Afrikas problem kan inte lösas med en enkel formel. Därför kan man inte heller avgöra vad som är bra eller dåligt i Afrika. Utvecklingen spänner mellan hög tillväxt i vissa länder och utbredd fattigdom i andra. Generellt sätt kännetecknades 1900-talet av stagnation eller tillbakagång medan utvecklingen under 2000-talet har präglats av en betydande ekonomisk tillväxt.

UNDP kallar 1900-talet för Afrikas förlorade decennium med stagnerande ekonomi och spridningen av hiv/aids som ledde till lägre medellivslängd i många länder och en myriad av våldsamma konflikter. Sedan dess har det däremot gått bättre. Levnadsstandarden har till exempel ökat under fem av åren mellan 2000 och 2011 (UNDP).

Enligt "The Economist" har afrikanska länder mellan 2000 och 2011 haft en genomsnittlig tillväxt av BNP på 5 procent. Samma som i Asien. De kommande åren förväntar "The Economist" att den afrikanska ekonomiska tillväxten blir ännu högre ("The Economist" 6 januari 2011.) Den korta videon från IMF:s senaste "Economic Outlook" från 2011 berättar – på engelska – om utvecklingen. IMF räknar med att den ekonomiska tillväxten under 2012 kommer att ha vuxit till 6 procent. Det är framför allt de oljerika länderna och de fattigaste länderna (som har påverkats minst av finanskrisen) som har hög tillväxt.

De båda författarna till DIIS-studien skriver att bara 6 procent tillväxt är nödvändig om det både ska finnas utrymme för att föda den växande befolkningen och investera i landets framtid.

"Om de afrikanska länderna däremot stagnerar med en tillväxt på 3 procent eller mindre (motsvarar nolltillväxt per capita på grund av en liknande befolkningstillväxt) kommer de inte att kunna ta hand om de akuta sociala problem som så starkt begränsar deras medborgares levnadsvillkor. Afrikanska länderna behöver tillväxt, annars dör de."

Studien understryker även att investeringar i jordbruket är avgörande, som vi också nämner i elevernas speltema 1. Författarna till rapporten skriver:

"Afrikanska eliter har emellertid inte visat varken vilja eller förmåga att främja ekonomisk tillväxt i stor skala utanför huvudstäderna där det är osannolikt att de kommer att gynnas av den."

På andra sidan är många forskare, och inte minst UNDP:s nya rapport om Afrika, eniga om att Afrikas bördiga tropiska klimat, de värdefulla mineralerna och stora oljefyndigheterna i kombination med mycket billig arbetskraft kan göra Afrika till en framtida segrare. UNDP: Africa Human Development Report 2012 kan läsas på UNDP:s hemsida där det också går att hitta en kortfattad sammanfattning.

Interna och externa förklaringar

Danmark har sedan DANIDA startade 1962 gett mer bistånd till Afrika än till någon annan kontinent. Det hänger ihop med att afrikanska länder sedan frigörelsen från kolonialmakterna inte har haft samma ekonomiska tillväxt som andra utvecklingsländer. Alla danska lagar om utländskt samarbete har haft fattigdomen som brännpunkt. Man kan skilja mellan interna och externa förklaringar till utvecklingen.

De externa förklaringarna kan hänga samman med landets koloniala förflutna och den exploatering som har skett. Detta är i hög grad en marxistisk förklaringsmodell. Idag kan man säga att det handlar om globaliseringens konsekvenser för ett land. Den här förklaringen ger dock inte något svar på varför det har skett framsteg på andra kontinenter. De interna förklaringarna handlar om landets kultur och styresformer.

De externa, historiska förklaringarna

Den europeiska kolonisationen av Afrika måste ha sin plats bland de externa förklaringarna till Afrikas situation. De europeiska stormakterna delade bokstavligt talat Afrika mellan sig på Berlinkonferansen 1884-85. I Latinamerika hade många tidigare kolonier redan fått självständighet innan koloniseringen av Afrika tog fart.

Det ledde till helt tillfälliga gränsdragningar utan hänsyn till inhemska stammar. Man kan låta eleverna pröva att vända på situationen och fundera på konsekvenserna om det hade varit de afrikanska länderna som hade delat Europa mellan sig i slutet av 1800-talet genom att dra sträck på en karta. Betydelsen av den tillfälliga gränsdragningen kan diskuteras oavsett om man tillhör den skolan som framhäver att det redan fanns stater i Afrika innan koloniseringen eller den skola som menar att den afrikanska befolkningen övervägande bestod av utspridda nomadstammar utan någon nationell tillhörighet.

De två största kolonimakterna, England och Frankrike, administrerade kolonierna annorlunda. England lade över en del förvaltning på de afrikanska hövdingarna – något liknande hände i Indien. Det var alltså en form av indirekt självstyre. Frankrike försökte däremot i högre grad kopiera den franska statsmodellen i kolonin och förde alltså en mer centraliserad politik. Till denna dag har de tidigare franska kolonierna en nära relation till den gamla kolonimakten. Andra kolonimakter föredrog ett mer hårdhänt styre. Det gjorde Belgien och Portugal och den råa exploateringen hade högsta prioritet.

På en punkt var kolonimakterna dock överens: handel borde förekomma mellan kolonin och moderlandet. Det gav en mycket orättvis arbetsfördelning, en stark monokultur där kolonin levererade ett fåtal råvaror i form av mineraler eller produkter från plantage till kolonialmakten i utbyte mot enkla industriprodukter.

Försök att införa en afrikansk "gemensam marknad" har aldrig lyckats och först under de senaste åren ser vi ändrade handelsmönster eftersom Kina idag har blivit en viktig handelspartner. I speltema 2 kommer vi in på dessa handelsmönster.

Presidentens svängrum

Interna förklaringar hänger ihop med den politik som landet för. I "President för en dag" har vi valt att fokusera på presidentens roll som problemlösare. Det är av goda skäl eftersom presidentens makt inte omfattas av samma begränsningar som vi känner från demokratier i västvärlden.

Presidentens politiska schackdrag kan både gynna och skada landet – ofta det sistnämnda om vi tittar på kontinenten. Samtidigt har landet och dess regim dock vissa begränsningar av den typ som den amerikanske statsvetaren David Eason kallar för miljö (environment).

Den uppdelning som den amerikanska forskaren "Jared Diamond" använder för att förklara varför vissa länder kollapsar (det skulle kunna vara så kallade misslyckade stater i Afrika) är femfaldig:

1. **Miljöns påverkan på mänskligheten**
2. **Klimatförändringar**
3. **Relationerna till vänliga grannländer**
4. **Relationen till fientliga grannländer**
5. **Politiska och kulturella faktorer**

Det är under dessa villkor som presidenten ska styra.

Här i lärarhandledningen har vi därför valt att titta närmre på den afrikanska presidenten, alltså landets statschef.

Spelet om den afrikanska presidenten kan vara en del av ett större arbete med Afrika, vilket kan vara en del av ett ännu större ämne om utvecklingsländer eller fattiga länder. Fördelen med att låta presidenten stå i fokus i ett ämne om Afrika är att det blir konkret och spännande. Spelet kan också användas i samband med en mera dagsaktuell händelse som fångar elevernas intresse.

Nackdelen är att spelet inte kommer att vara representativt för resten av den fattiga världen. Fattigdom och inbördeskrig har härjat den afrikanska kontinenten medan många asiatiska och latinamerikanska länder befinner sig mitt i en snabb utveckling.

Det är den gamla didaktiska problemställningen när jag väljer att arbeta med något aktuellt, konkret och påtagligt: det kan vara svårt att se ett större sammanhang eller att hitta mer generella förklaringar.

Demokrati i Afrika

Det är viktigt att eleverna får en mer allmän känsla av presidentämbetet i Afrika genom spelet.

Presidentens uppdrag är att fatta beslut (och att genomföra dem i praktiken) och upprätthålla lag och ordning. Det bör naturligtvis vara i linje med landets konstitution.

De afrikanska länderna rubriceras i "CIA World Factbook" nästan uteslutande som republiker. Presidenten väljs oftast genom direkta val. Ibland är presidenten både statschef och regeringschef (statsminister), men många länder har också en regering som utses av riksdagen.

Det är inget tvivel om att presidenten har den reella politiska makten i de afrikanska staterna. Afrikanska länder har nästan alltid en författning (dock inte Eritrea) men det är inte alltid som presidenten följer den. Ibland vägrar presidenten att hålla val, men det är vanligare att han manipulerar valen eller vägrar att lämna ämbetet om han förlorar valet.

Under valkampanjen trakasserar den sittande presidenten oppositionen genom att fängsla oppositionella eller avbryta valmöten.

Själva valprocessen störs i områden där oppositionen är stark och man fuskar med valsedlar. Valurnor försvinner eller fylls med falska valsedlar.

Valresultatet blir manipulerat av myndigheterna trots internationella valobservatörer.

I Eritrea har presidenten suttit vid makten sedan 1993 utan att hålla ett enda president- eller parlamentsval.

I Elfenbenskusten vägrade presidenten att lämna presidentposten 2011 trots att han förlorade valet. Det ledde till inbördeskrig i landet.

I västerländska samhällen har det blivit vanligt att ställa ett antal krav för demokrati som komplement till de formella konstitutionella reglerna:

- Lika politiska rättigheter genom regelbundna val (grundlag)
- Yttrandefrihet (grundlag) och tillgång till information
- Deltagande i demokratin
- Effektivt politiskt styre

I Afrika påminner presidenter snarare om fördemokratiska europeiska furstar som ser sina länder som sin personliga egendom. Afrikaforskaren "Gorm Rye Olsen" talar om legitima och illegitima tyranner.

I båda fallen kränker tyrannen de formella, grundlagsstadgade spelreglerna, men i det första fallet anser folket fortfarande att ledaren är legitim eftersom han har rätt ideologi, var upprorsledare eller befriare eller bara har tillräckligt karismatisk utstrålning.

Normalt sett förknippar vi en stats suveränitet med att staten är erkänd av andra stater och till exempel är medlem i FN. Man kan också prata om inre suveränitet. Gorm Rye Olsen menar härmed att regimen har ett folkligt stöd och möjlighet att styra utvecklingen.

Även om presidenten i Afrika kan ha större makt än en president i Europa betyder det inte att han har en stor reell makt. Även en despotisk härskare kan ha begränsade möjligheter att bedriva sin politik i praktiken. Både på grund av att hans inflytande kan vara begränsat utanför huvudstaden och för att hans tjänstemän kan vara inkompetenta och korrupta. Så blir det i synnerhet i det vi kallar "svaga stater".

Brist på nationsbyggande

När många politiska ledare saknar demokratisk legitimitet kan det också hänga ihop med bristen på känslan av gemenskap, som vi går in på i speltema 3. Nation building är en av de nya nationalstaternas viktigaste uppgifter.

Även om afrikanska presidenter gör mycket för att framställa sig själva som afrikaner med lokala klädedräkter och lokala sedvänjor har den politiska eliten i Afrika ett nära samröre med västvärlden.

Det krävs utländska observatörer vid valen och krav på bra (västerländsk) styrning för att få bistånd. Det krävs västerländsk eller kinesisk expertis vid utvinning av naturresurser. Skolsystemet plagierar västerländska utbildningssystem när det gäller alltifrån skoluniformer till nära avskrifter av västerländska läroplaner och läroböcker och eliten är nästan alltid utbildad på europeiska eller amerikanska universitet.

Om det uppstår konflikter ingriper europeisk eller amerikansk militär som nyligen i Libyen och Elfenbenskusten. Slutligen placeras presidentens förmögenhet alltid i västerländska banker.

Presidenter bygger upp en personkult omkring sig, som Khadafi i Libyen och Mugabe i Zimbabwe. Makthavarna i de oljerika länderna kan isolera sig från befolkningen och bara stödja sin etniska grupp eftersom de är ekonomiskt oberoende av resten av landet. Ofta har makthavarna utländska legosoldater och säkerhetsföretag eftersom de inte litar på landets egna medborgare.

Nation building kan i allra högsta grad uppfattas som en gemenskapskänsla som trycks på befolkningen ovanifrån. I speltema 4 skriver vi om det svaga civilsamhället i Afrika.

Gräsrotsrörelsen "Afrika Kontakt" skriver:

"Vi anser att det är viktigt att det inte bara är presidenter och ministrar som stakar ut riktningen och som fattar beslut om Afrika ska få en levande demokrati. Civilsamhället ska vara med och påverka utvecklingen. Men ett aktivt civilsamhälle kommer inte ur det tomma. Många afrikanska civilorganisationer är svaga, bland annat för att det är svårt att få stöd till att vara en kritisk röst i Afrika."

Herbst och Mills (som diskuteras ovan) menar att det är nödvändigt att Afrika undviker sin egen demokratimodell som tar hänsyn till lokala hövdingar och seder, även om det inte finns någon demokrati i klassisk mening. "Sådana ledare har en betydelsefull lokal legitimitet", skriver Herbst och Mills.

Beskydd och svågerpolitik

Istället för att bygga politisk legitimitet favoriserar presidenten familjemedlemmar, vänner och "skyddslingar" och sätter dem på offentliga poster. I vårt system går ämbeten till de mest kvalificerade; i Afrika anses det helt naturligt att man gynnar familjen eller goda vänner. I ett land som Eritrea är det officiell politik att de människor som deltog i frihetskrigen ska gynnas med inflytelserika positioner i administrationen.

Om man till och med känner ledaren för frihetskampen, den nuvarande presidenten, är man helt oberörbar – oavsett hur oduglig man är.

Det är i kontrast till statsapparaten i Asien där man huvudsakligen har kompetenta människor med lämplig utbildning. Eleverna bör veta att normer spelar en stor roll för ett lands politiska kultur.

Skatter

I ett västerländskt land ska de offentliga inkomsterna och utgifterna regleras i lag. Staten får sina intäkter genom skatter och avgifter. Utgifterna bestäms av parlamentet som antar en budget. I svaga afrikanska länderna är det något annorlunda. Ofta har parlamentet begränsad insikt i statens finanser så regeringen och presidenten kan berika sig själva. Det är välkänt att flera afrikanska presidenter har varit bland världens rikaste människor.

Det är dock inte genom skatteindrivning i traditionell mening som de berikar sig själva. Skatteindrivningen i utvecklingsländerna – och inte minst i de afrikanska länderna – fungerar dåligt. Varken skatteväsendet eller övrig förvaltning har någon överblick över inbetalningarna – och vill heller inte ha det. Därför tar staten ett antal tullar på importerade varor, och ibland också på landets egna exportprodukter, som hindrar konkurrenskraften. Sådana produktskatter är lättare att driva in än personskatter.

Dessutom driver staten, och det betyder i praktiken presidenten och militären, nästan alltid ett stort antal monopolföretag och får licensavgifter från de utländska företag som utvinner olja och metaller. En ny lönsam handel är att sälja mark till arabiska och kinesiska jordbrukssindustriföretag. Inkomsterna går ofta ner i ledande politikernas egna fickor.

Bistånd är en annan lönsam inkomstkälla för regimen. Förr i tiden var projektstöd den vanligaste formen av bistånd. Då gick biståndet till konkreta, fysiska projekt som vägar, sjukhus och skolor. Idag är det i huvudsak en fråga om ekonomiskt bistånd till hela sektorer där pengarna kanaliseras genom utvecklingslandets egen förvaltning. Anledningen är att man därigenom bygger upp en kapacitet i utvecklingslandets förvaltning. Det gör samtidigt användningen av pengarna mindre transparent.

Skräckhistorier

Västerländska mediers bevakning av Afrika består ofta av skräckhistorier om odugliga och våldsamma regimer. En president accepterar inte utan vidare ett valnederlag som i väst. Det är inte bara presidenten som mister sin makt när presidenten lämnar sin post.

Detsamma gäller för en mängd tjänstemän som har blivit tillsatta av presidenten eftersom de tillhör presidentens familj eller kommer från samma stam och en massa "skyddslingar" som har favoriserats av presidenten. Därför bemästrar en duktig president konsten att hålla "fria" val och samtidigt behålla makten.

Ofta går det dock mer dramatiskt till i form av statskupper och uppror. Enligt tidskriften Foreign Affairs har 90 procent av de afrikanska nationerna söder om Sahara haft diktatorer (despotiskt styre) under de senaste tre decennierna.

1965 övertog överste Bokassa ledningen av Centralafrikanska republiken med en militärkupp. Bokassa hade tjänat den franska armén i 22 år. 1977 lät han sig själv krönas till kejsare vid en ceremoni som var en kopia av Napoleons kejserliga kröning. Tio år senare blev han själv störtad av den tidigare presidenten, uppbackad av franska soldater.

1996 körde upprorsstyrkor iväg Kongos diktator, president "Mobuto" som hade styrt i landet i 22 år. Men inbördeskrigen fortsatte i det stora landet med sina 200 olika stammar. Den nya presidenten "Kabila" ändrade landets namn till Demokratiska republiken Kongo, fick stöd av flera grannländer, men detsamma fick Kabilas motståndare. 2001 blev Kabila mördad och hans son tog över.

Av de 107 afrikanska presidenter som blev avsatta mellan år 1960 och 2003 blev två tredjedelar mördade, fängslade eller drevs i exil, ("Helle Maj" i "Samvirke", Marts 2005). De flesta av de afrikanska länderna håller dock val då och då.

Den politiska toppen har slösat bort värdefull tid och därmed människoliv genom att förneka spridningen av hiv/aids. Sydafrikas tidigare president "Thabo Mbeki" har länge påstått att aids inte överförs sexuellt. Mbekis hälsominister föreslog på fullt allvar att rikligt intag av vitlök, citronsaft och rödbetor kunde förebygga aids. Mbekis efterföljande som president var dock inte mycket bättre. Han menade att det hjälpte att ta en dusch efter samlag istället för att skydda sig.

Danidas tidskrift "Udvikling" listar i nummer 2 2011 världens värsta presidenter. Om den sudanska presidenten står det att: "Omar al-Bashir kom till makten 1989 genom en statskupp. Han har några av de värsta humanitära katastroferna de senaste åren på sitt samvete: 21 års inbördeskrig mellan Nord- och Sydsudan som kostade uppemot två miljoner människor livet och en massiv etnisk rensning i Darfurregionen. Den internationella brottmålsdomstolen i Haag har utfärdat en arresteringsorder på honom och har anklagat honom för att ha "mördat, förstört, våldtagit, torterat och fördrivit ett stort antal civila och plundrat deras egendom".

Rikedom

Ett presidentämbete i Afrika är synonymt med enorma rikedomar och de afrikanska presidenterna får – med vissa undantag – en extravagant livsstil. När president "Houphouët-Boigny" från Elfenbenskusten dog 1993 uppskattades hans förmögenhet till mellan 7 och 11 miljarder dollar. Gabon är ett exempel på en presidents överdådiga livsstil. President "Bongo" har till exempel byggt ett Bongouniversitet, en Bongoflygplats, flera Bongosjukhus och en Bongostadion. Han hemstad är naturligtvis omdöpt till Bongoville.

Afrikanska unionen (AU) som räknar 54 medlemsstater tar det försiktigt när det gäller presidenternas girighet. Unionen lägger större vikt vid demokrati och mänskliga rättigheter än föregångaren OAU, organisationen för afrikansk enhet, och har vid flera tillfällen ingripit militärt i medlemsländerna. De höll dock tyst om "Khadaffi" och kritiserade västvärldens militära intervention som stödde rebellerna.

Som Gaddafi dog var han, enligt världspressen, värld rikaste man med en förmögenhet på cirka 1000 miljarder kronor.

Ekvatorialguineas president spenderade under 2011 flera miljarder danska kronor på ett toppmöte i Afrikanska unionen. Varje president fick ett litet, nybyggt palats tillgängligt under tvådagarsmötet.

Presidenten hade också importerat 1000 lyxbilar för att transportera runt sina kollegor. För säkerhets skull hade presidenten enligt Amnesty International arresterat mer än 100 människor så att de inte kunde förstöra den goda stämningen under mötet, vars syfte var att främja demokrati och mänskliga rättigheter. President "Obiang" har styrt landet sedan han fick makten vid en statskupp 1979. Han är därmed Afrikas längst sittande diktator. Landet har mycket stora oljefält men majoriteten av befolkningen lever i fattigdom.

Evighetspresidenter

Afrikanska presidenter som "Kenneth Kaunda" i Zambia och "Daniel Moi" i Kenya satt vid makten i decennier. Moi avgick frivilligt 2002 efter 24 år vid makten. "Robert Mugabe" har suttit vid makten i Zimbabwe sedan 1980. Under de 32 åren har han lyckats att helt köra det tidigare mönsterlandet i sank.

"AfricanDictator" (en grupp afrikanska aktivister) har gjort en lista över de längst sittande afrikanska presidenterna: Tio presidenter har haft sitt ämbete oavbrutet i mer än 20 år.

Det goda ledarskapet

Afrikas uppdrag består naturligtvis av att vända skräckhistorierna till framgångshistorier så att Afrika kan komma vidare. "Robert Rotberg" skriver i "Foreign Affairs" juli/augusti 2004 att det bästa exemplet på gott ledarskap i Afrika kommer från Botswana.

Långt innan man upptäckte landets diamanter visade det tidigare ökenprotektoratet som försumrades under det brittiska kolonialväldet talang för deltagardemokrati, integritet, tolerans, innovation och lag och ordning.

Landet har förblivit demokratiskt sedan självständigheten 1966 – en bedrift i Afrika som inget annat afrikanskt land kan mäta sig med.

Rotberg kommer fram till att det endast kan vara på grund av landets första president och hans efterföljares demokratiska kultur. Han nämner också Ghana, Lesotho, Mali och Senegal som exempel men i många andra länder har ledarna börjat sina presidentkarriärer som demokrater bara för att sedan sluta som "Korrupta enväldshärskare", det mest dramatiska exemplet är som tidigare nämnt Robert Mugabe i Zimbabwe.

I President för en dag har vi valt att betrakta presidenten som den goda ledaren som slåss mot landets problem.

© 2014 SERIOUS GAMES INTERACTIVE APS
ALL RIGHTS RESERVED